

kantilismen regerede her i Landet. Det maa jeg indrømme, det har jeg ikke, men selv om det ærede Medlem er ældre end jeg, er han vist ikke saa meget ældre, at han har levet i det Aarhundrede. Jeg tillader mig nu at henvise til *Resultatet* af den Politik, og hvad der skete her i Landet, da den blev afløst af de store Frihedslove, Stavnbaandets Løsning, en frisindet Toldlovgivning o. s. v. Da kom der en frisk Vind ind over Landet, og den Udvikling, som derefter fandt Sted, er i Virkeligheden den, vi alle sammen bygger paa i Øjeblikket.

Sluttelig skal jeg overfor den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Veistrup) sige, at naar han vilde hævde, at der kun er eet Formaal med det foreliggende Lovforslag, nemlig Valutaforbedring, og at det andet Formaal, som jeg talte om, nemlig Beskyttelse, aldeles ikke findes i det, tror jeg dog, at det ærede Medlem maa revidere denne Opfattelse, ikke mindst efter, hvad den højtærede Statsminister nys udtalte. Jeg tillod mig i Gaar at citere, hvad den højtærede Statsminister har sagt til „Vorwärts“ i Begyndelsen af denne Maaned, og jeg kunde ogsaa henvise til, hvad Socialdemokratiets Ordfører udtalte i Folketinget, og ligeledes, hvad dets Ordfører her i Landstinget i Gaar sagde, da han hævdede, det var meningsløst, at vi, naar Folk gik ledige her, skulde indføre Mursten og Maskiner, der lige saa godt kunde fremstilles her i Landet — hvorfor skulde vi saa ikke lukke af? sagde han. Og det ærede Medlem kunde jo henvende sig til sin Partifælle her i Tinget, det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes), som paa sin bekendte klare Maade har skildret, hvorledes Importregulering er nøjagtig det samme som Toldbeskyttelse, blot i meget høj Grad og mere dybtgaaende. Men det er jo slet ikke nødvendigt med alle disse Henvisninger, jeg kan nøjes med at henholde mig til, hvad den højtærede Statsminister nylig sagde, at paa den Liste, der gives Lejlighed til at regulere efter uden at indhente Rigsdagens Samtykke, er der 25 Positioner, som har Karakter af ren Beskyttelse. Og den højtærede Statsminister gav jo yderligere Anvisning paa, at man godt kunde tage mange Varer med, der laa udenfor denne Liste — til Beroligelse for det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds, som var misfornøjet med, at der ikke var Beskyttelse nok i det foreliggende Forslag. Jeg tror, at det ærede 2det Medlem for 4de Kreds kommer til at opgive den Tale,

selv om det er ham ubehageligt, at der ikke er Protektionisme i disse Importreguleringsforslag.

Det ærede Medlem talte om økonomisk Frihed og sagde: Frihed er godt, men den maa ikke være ubegrænset, den maa ikke kollidere med Samfundshensyn. Ja, deri er jeg enig med det ærede Medlem, men jeg tror ikke, at økonomisk Frihed har kollideret med Samfundshensyn i den nuværende Situation. Derimod tror jeg, at der er nogle ganske snævre Klasseinteresser, ganske snævre Erhvervsinteresser, som ønsker Friheden afskaffet, for at de kan faa Særfordele, som det øvrige Samfund skal betale. Det var netop det samme, der blev nødvendigt under Merkantilismen, da Erhvervslivet hensygnede; det gaar, saa længe der er Folk, der kan bære Omkostningerne ved saadanne Foranstaltninger, men hvis alle vil hjælpes, gaar det ikke. Derfor har denne Politik altid — det viser Historien baade her i Landet og i andre Lande — ført til en hurtig Ende, for vi kan ikke leve af at hjælpe hinanden, vi maa, hver især i sit Erhverv, yde noget for at være med til at bære vor fælles Husholdning oppe.

Endvidere sagde den ærede Ordfører for det radikale Parti, at den forrige Regering ogsaa havde indført Importregulering gennem den Kreditindskrænkning, der har fundet Sted. Ja, det kan man jo godt kalde Importregulering. Man kan ogsaa sige, at der altid findes en naturlig Importregulering derigennem, at man maa betale de Varer, man importerer. Der vil altid være en Grænse, man kan ikke importere hvad som helst; den Mand, som har Penge, kan jo importere, saa længe hans Penge forslaar, og ogsaa længere, for saa vidt han kan laane, saa naar man indskrænker Laangivningen, kan man godt sige, at man ogsaa indskrænker Importen. Naar det ærede Medlem imidlertid mente, at det var bedre, om Kreditindskrænkningen laa i et Rigsdagsudvalgs Haand end i Bankernes Haand, maa jeg dog sige, at de Midler, Bankerne har at forvalte, er indskudte Midler, betroede Midler, og nu kan man godt pege paa, at der er sket store Fejl indenfor Bankverdenen, men derfor skal man ikke fordømme alle de Institutioner, som Folk viser Tillid, Sparekasser og Banker. Jeg maa hævde, at det er ikke Regeringen og Rigsdagen, Befolkningen har betroet Penge, men Pengeinstitutterne, og det er derfor disse Banker og Sparekasser, som skal staa til Ansvar for, at Pengene forvaltes paa rette Maade. Men natur-